

Wõta ja loe!

№ 16. — 3. aastafäit.

Kuningannaft kerjufeks.

Siljuti aeti Pariiſis Montparnaſe'i tänawal keegi wana naine auto alla. See oli kaltsjudega kaetud kerjus, kes päewafst päewa ſeiſis tänawa nurkadel ja ſirutas paluwalt wälja oma annete kruuſt. Need paar ſoud, mis langefid talle, pidid tal aitama hoida elu ſees. Öhtul kadus naine tänawalt ja keegi ei küſinud ſelle järele, kas tema jaoks leidub ka peawarju.

Autoõnnetuſe läbi ſai kerjus naine fiiski ainult kergeid wigas- tuſi ja wõis pärast haawade ſidumifst jälle lahkuda waestehaigla es- maabi punktifst. Seal ta oli ſeletanud, et tema nimi on Natalie ja ta omab loa ööbida Pariiſi nunnaklooſtris. Keegi mees, kellel oli kahju tudifewafst eidekeſeft pakkus end talle ſaatjaks klooſtriſe. Klooſ- ris aga awaldafid nunnad mehele Natalia ſaladuſe.

Praegune kerjuseit oli kunagi kaunis ja pal- ju imetletud Serbia kuninganna, too õnnetu kuningan- na, kelle lugu ſageli kogu Euroopa jälgis ſuure põnemuſega.

Endine kuninganna naeratas nukralt, kui wõõras mees teda aupaklikult nimetas „kõrgufeks“. „Ah ei!“ tõrjus ta ja waatas oma räbalais riietele ning kunagi nii iluſatele kätele, mis nüüd aga olid närtſinud ja kollafed, ſeft praegu on endine kuninganna Natalie 75. aastane.

Nii ſeiſis kirjutus ühes „Eſmp.“ numbris. Troonilt kerjuſe ke- pile! Nii maheldum on inimelu ſaatus, nii petlik maine õnn. Mõõ- dunud aastakilmned on põrutawa karmuſega ſeda uueſti tõeſtanud, kus sõdade ja revolutsiooni ja majandusliku languſte keerifes pal- jude tee on läinud kõrguſtikkudeſt alla waefuſe ja meeleheitelſe.

Nagu kewad kiirelt möödub, öied pea närbumad, nii möödumad ka inimeſe õnnetunnid järele jättes walufaid mäleſtuſi ja kahetuſt. „Kõik enne ööd wõib teifeks minna, kui olt wara hommikul,“ lau- ſub üks laulja.

Kui wäheſed mõtlewad ſellele. Arwatakse, et ſee igaweſti nii keſtab, alati on aſtajaid ja jõpru, keſtwad majanduslikud ning ſelts- kondlikud aluſed ja pimeſtamatuſt paifstab õnnepäike. Ekslik!

Kui ka kõik kaokſid ſiin maailmas, on ometi midagi, mis pü- ſima jääb alati. Need on igawiku wäärtuſed. Paljud, kes wäſinult maailmaſt ja ſelle petlikuſt õnneſäräſt, ſelga pöörafid kõigile tühipä- rafele leidſid ſelle kalli oſa. Sageli juſt raskuſed ja krahhid meie elus ongi need teetaſandajad ſellele juurele kuningale, kes tahab meie

šüdamesje ja ellu tulla, et meist teha päikese lapsi. Raskustes, pettumustes awastame, kui petlik on kõik wäline, millest olime enne waimustatult walmis kõrget hinda maksuma. Seal näeme, kui petlikud ja muutlikud on ka inimesed — isegi wahest paremad sõbrad ja austajad.

Neil tundidel tuleb ta meie juure, keda enne põlgasime, see kes selgitab õõ meie šüdames, arutleb keerdsõlmed me elus. See on Jumal. Ta muutmatu armastus on jälginud meid kogu aeg, kuni wiimaks kohtab meid murtud šüdamega.

Milline rõõm teda wastu wõtta siis! Ta tõstab ülesse põrmust, sest tema läbi näeme uut maailma ja elu uues walguses. Raskusedki muutuvad õnnistuseks, nagu wäljendas endine suur wene kindral, kes peale revolutsiooni oli paisatud Berliini ja pidi seal kingsepana end elatam: „Olen praegu palju õnnelikum kui enne, sest nüüd oman seda, mis mul enne puudus.“ Raskustes ja hädas oli ta õppinud tundma kõigi patuste ja hädaliste attajat Jeesust ning see tõi uue päewa ta ellu.

Petlik on maailma naeratus, kuigi ta oleks nii meelitaw. Kadum ja sürike on kõik siin elus. Ainult üks on püsiv ja muutmata — Jumala armastus. Ta päästab ja kannab sind ja mind.

Mis on kingitus?

Nii küsiti kord ühelt inglise poisilt. „See on, mida me saame ilma hinnata, mille eest pole waja maksta!“ wastas pois. s.

Üsna õigus. Ja just samasugune on ka päästmine — see king, mida pakub meile Jumal. Selle eest pole waja maksta, see on selgest armust. Juba Wanas Seaduses hüüab Jumala Waim: „Di, tulge wee juurde . . . tulge ja wõtke ilma hinnata!“ Jes. 55 : 1—2. Armu saab hinnata endale. Suurimgi patune, waesemgi inimlaps wõib seda saada, sest Jumal pakub seda kõigile. „Jumala arm on ilmunud kõigile inimestele“ Tiit. 2 : 11.

Kuid tahad küsida, kas selle eest siis üldse pole makstud, kas tal üldse hinda pole? Küll, kindlasti. Kinkija ise on maksnud — tema on sedo wälja ostnud ja pealegi wäga kallilt — oma šüdame weregaga, oma eluga. Meie lunastamine ja päästmine, mida saame kingina wastu wõtta, maksis wäga wäga palju Jumalal. Ja seepärast on ta ütlemata kallis ning Jumal rõõmustab, kui keegi seda omaks wõtab ning Jumal armestab sellega, kui patune Kristuse lunastustõõ põhjal tuleb ta ette. Ta ei wõi siis meid wälja likata.

Rikkust wõib omada kolmel teel: tööga, kerjamisega wõi wargusega. Ja in töölised nii wähe saawad, kerjajad weel wähem, siis langeb lõwioja warastele.

*

Kui kaks riidlewad, on alati mõlemad süüdi.

Ainult seitse päewa!

Üks uni ja selle tagajärjed.

Charles M. Sheldon.

35

Laupäew — kuues päew.

Klaara sõnad: „Siis lähen ma sinuga kaasa“ täitsid fogu perekonda sügawa leinaga. Härra Hardy kummardas oma pead ja õhkas. Proua Hardy ahastas ja nuttis hirmul ja püüdis Klaarat uuesti meelemärfusele tuua, kuid asjata. Silmad jäid suletuks, keha liikumatuks. Georg, Willi ja Betty olid kahwatud ja Betty nuttis esimest korda seitse jaadil, kui see imelik nädal oli alanud. Robert oli esimene, kes end taltjutas; ta tõstis oma pea ja ütles rahulikult häälega:

„Ma ei usu mitte, et Klaara sureb, kui ma suren.“

„Miks arwad sa seda, isa?“ küsis Alice.

„Ma ei tea miks, ma ei saa mingit kindlat põhjust selbda, tean ainult, et ma seda ei usu.“

„Sumal andku, et ta meile jääks,“ ütles abikaasa. „Ah, Robert, see on rohkem, kui ma suudan kandal Weel ainult täna ja homme; see ei wõi tõji olla. See oli ju ainult uni, ma ei saa seda teistki wõtta. Sa ei ole haige. Pole mingisugust märkigi, et sa surema peatsid. Ma ei taha ja ei saa seda usuda. Sumal on liig hää selleks ja me tahame Sumalat paluda, et Sumal meid armulikult hoiaks.“

Kurwalt raputas Robert pead.

„Mu Mary, ma ei wõi jarnasele mõjule mitte vastu seista, mis nii wägew oli, et ta weeneks sai: ma saan ühel wõi teisel wiisil pühapäewal teie hulgast ära tultjutud. Ma olen selle vastu wõidelnud, kuid see wõidab minu. Sumal on armuline, ma ei tahtle ta häädufese. Olen ma üldse ära teeninud selle ettevalmistuse nädala peale jarnaselt weedetud elu? Teg ei ole ka nii pikk kuni me kõik kokku saame Jõhanda juures. Sumal andku, et keegi ei puuduks.“

Härra Hardy rääkis, nagu igakõks tema olukorras räägiks. Lapsed kihutasid endid armsalt ta ligemale, Betty istus ta põlwelele, ja pani oma pale ta näo wastu, kus juures tugew mees nuttis mõeldes aastaille, kus ta seda perekondlikku osadust oli hooletusse jätnud. Õhtul weel westlesid kaasjad lähema tulewiku üle.

Georg, kes tõesti alanatud ja sügawalt haaratud näis, kuulis auartufese ja piaratega filmis isa korraldusi äri ja perekonna asjus. Noormees wõitles wõitlust üleendaga, seda märkas igakõks majas. Seitse ajast peale, kui ema teda leidis põlwi Klaara woodi ees, toimis ta hoopis teisese waimus. Pibi weel ootama, kas ta tõesti end muutnud oli, wõi ainult filmapilgu mõjul end taltjutades fogu päewa kestel end nii hästi ülal pidas.

Laupäewa hommikul oli fogu perekond wäsinud nädala pinewustest, kuid nad pidasid end jalu sellele pinewusele waadates, mis isa surma läbi ees seisis. Robert Hardy ei wõinud weel nagu tõeks wõtta, et ta nädal peaaegu juba lõpul on! Tundus nagu oleks ta alles eila näinud seda und. Nagu igal uuel algawal päewal, nii küsis ta ka täna: „Mis pean ma tegema?“

Wast peale selle alles, kui ta palunud oli, wõis ta selles kindel olla. Siis tuli walgustus. Kes wõib wõlida, et palwe ainult üks wormi asi on? See on ju astumine Sumala palge ette, hüüdmine walguse järele — ja waata, pimedus kaob. See on tõigi meie wajaaduste, rõõmude ja murede mahapanek Sumala ette, kellel ainuikõks on õige wastus tõigiks. Robert Hardy oli seda kõik neil wiimaseil päewil õppima hafanud ja see oli ka, mis talle tegi wõimalikult nii rahulikult waadata wiimaste päewade lähinemisele.

Ta elas seda päewa üle nagu eelmisigi. Kell 10 läks ta büroosse ja tuli tagasi eineks, et taas õhtupoolele oma omakete kestel olla. Kuid, kui kell 3 hakkas laama, kus töökodades töö pidi lõppema, tundis direktor wägewat tungi oma tööliste meel midagi wõlida. Tema erilises käsutufese töötafid umbes 800 meest ja ta teadis, et see wõimatu on igakõks ükfikult kõneleda. Wiiru järel mõeldes andis ta Burnsi'le jarnase käsu, et see talle imestunult otsa wahtima jäi.

„Lase masinad natufe seisra ja töölised peawad suurde masinateruumi fognema, ma tahan nendega rääkida.“

Burns oli fellel nädalal nii palju ebatawalift üleelanud, et ta jahmatuie fuu awas, kuid fiftski midagi ei öelnud, waid läts töökotta käsku ebaft andma.

Suured masinad seisid waitfekt. Töölised walukojast, tiserid ja teised töölised tulid suurde masinateruumi. Nad seisid wõi istusid ja kui ruum täis oli, pafkus see eumeolemata pilti.

Härä Hardh tuli üle öue, ta järel büroo- ja raudteeametnikud täis põnewat ootust, mis nüüd tulema saab. (Järgneb.)

Wiifil: Wöitle hästi, kui find Jumal. P. 65.

Jeesus, Jeesus, Oh see nimi Kõlab nii kui ingli laul, Wägew fuur ja auline, Kõige armsam kuulda mull. .:

See kui täht mind järgest faadab Kõige minu teede peal, Ja mull' õiget rada näitab Batu pimeduse ööl. .:

See on kindel ema füle, Kus wõin rahul hingata, Siis kui käiwad minu üle Glutormid lõpmata. .:

See on kõiges kurwastufes, Kui üks trööstiw ifa hääl, Mis mind igas wiletsufes, Kannab nii kui käte peal. .:

(Talle f. 413.)

Wiifil: Wöitle hästi, kui find Jumal. P. 65.

Lase mind, mu hinge Päästja, Sinu rinnal hingata, Siis, kui häda, tuuled tõuswad, Lained tahtwat hukata.

Roor: Oh kui hea on fu peal loota, Sinu omaks anda end, Mita, et wõin taewas saada Igawesti näha find!

Glutormides mind hoia, Kuni lõpeb waewatee; Wii mind kindla fadamasse, Hinge sulle pühitse!

Sinu sees, mu Jssand Jeesus, On täis arm ja päästmine; Sinu waim mind läbi täitfu, Et ma kõiban finule. (Talle f. 373.)

Wiifil: Oh anna tuhat keelt fa mulle. P. 141.

Kas jätad teda ufte taha, Kes finu eest on furma läind, Kes igatseb find õndsaks teha Ja kaugelt finu järel käind? Oh awa talle hinge uft Ja wõta wastu õnnistust!

Oh wõta sõna südamesse, Sest nüüd on õnnistufe päew Ja waju Päästja armu fisse, Seal kaob kõik fu hinge waew! Ta rinna ääres on weel maad, Seal waimus kofutatud faad.

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sink. „Wõta ja loe“ hind a 2 senti, 10 täkki — 15 senti. Ilmub 2 × kuus. Waffab aastas 50 f., 1/2 a. 25 f., wälismaale 1 fr. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktatmisjoni heaks, tellimisi ja faastõid faata toimetaja aadressil P. Sink, Päitefe 5—7, Tallinn.